

trebujem. (*Estragon vykročí ku kostiam.*) Ale... (*Estragon zastane.*) Ale v zásade kosti dostáva nosič. Tákže si ich musíte pýtať od neho. (*Estragon sa obráti na Luckyho, váha.*) Len si pýtajte, pýtajte si, nebojte sa, on vám odpovie.

Estragon podíde k Luckymu, zastane pred ním.

ESTRAGON: Pane... prepáčte, pane...

Lucky nereaguje. Pozzo plesne bičom. Lucky zdvihne hlavu.

POZZO: Prihovárajú sa ti, sviňa. Odpovedz. (*Estragonovi.*) Ták spustíte!

ESTRAGON: Prepáčte, pane, chcete tie kosti?

Lucky dlho hľadí na Estragona.

POZZO: (*vo vytržení*) Pane! (*Lucky sklóni hlavu.*) Odpovedz! Chceš ich, alebo ich nechceš? (*Lucky mlčí. Estragonovi.*) Sú vaše. (*Estragon sa vrhne na kosti, pozbiera ich a začne ich obhrýzať.*) To je ale čudné. To je po prvý raz, čo odmietol kosť. (*Znepokojene hľadí na Luckyho.*) Dúfam, že ma nenapáli a neochorie. (*Potiahne si z fajky.*)

VLADIMÍR: (*vybuchne*) To je hanba!

Ticho. ●*húrený Estragon prestane obhrýzať kosti, hľadí striedavo na Vladimíra a Pozza. Pozzo je veľmi pokojný. Vladimír je čoraz rozpačitejší.*

POZZO: (*Vladimírovi*) Narážate na niečo konkrétne?

VLADIMÍR: (*rozhodne a nesúvisle*) Zaobchádzať s človekom – (*ukáže na Luckyho*) – takto... podľa mňa... ľudská bytosť... nie... to je hanba!

ESTRAGON: (*nechce zaostat*) Škandál! (*Ďalej obhrýza kosti.*)

POZZO: Ste prísni. (*Vladimírovi.*) Koľko máte rokov, ak to nie je indiskrétne otázka? (*Pauza.*) Šesťdesiat?... Sedemdesiat?... (*Estragonovi.*) Koľko tak asi môže mať rokov?

ESTRAGON: Spýtajte sa jeho.

POZZO: Som indiskrétny. (*Vyprázdni fajku tak, že ňou poklepe po biči, vstane.*) Opustím vás. Ďakujem vám za spoločnosť. (*Uvažuje.*) Ledáže by som si s vami vyfajčil ešte jednu fajku. Čo poviete? (*Nepovedia nič.*) Ach, ja som slabý fajčiar, veľmi slabý fajčiar, nemám vo zvyku vyfajčiť dve fajky za sebou, od toho – (*položí si ruku na srdce*) – sa mi rozbúcha srdce. (*Ticho.*) To má na svedomí nikotín, napriek všetkým preventívnym opatreniam sa vám dostane do tela. (*Vzdychne.*) Čo sa dá robiť? (*Ticho.*) Ale vy ste asi nefajčiari. Áno? Nie? Napokon, to je detail. (*Ticho.*) Ale ako si mám teraz nenútené sadnúť, keď som už vstal? Aby to nevyzeralo, že – ako by som to povedal – som sa podvolil. (*Vladimírovi.*) Povedali ste niečo? (*Ticho.*) Možno ste nepovedali nič. (*Ticho.*) To nie je dôležité. Teda... (*Uvažuje.*)

ESTRAGON: Ach! Hneď mi je lepšie. (*Odbadzuje kosti.*)

VLADIMÍR: Podme.

ESTRAGON: Už?

POZZO: Okamih! (*Potiahne za povraz.*) Stoličku! (*Ukazuje na ňu bičom. Lucky prenesie skladaciu stoličku.*) Ďalej! Tam! (*Opäť si sadne. Lucky cívne, uchopí kufor a košík.*) A znovu sedím! (*Začne si napchávať fajku.*)

VLADIMÍR: Podme.

POZZO: Dúfam, že neodchádzate kvôli mne. Zostaňte ešte chvíľku, neofutujete.

ESTRAGON: (*vetri almužnu*) Máme čas.

POZZO: (*keď si zapáli fajku*) Druhá nikdy nie je taká dobrá – (*vyberie fajku z úst, prezera si ju*) – ako prvá, verte mi. (*Opäť si vloží fajku do úst.*) Ale aj tak je dobrá.

VLADIMÍR: Idem.

POZZO: Nedokáže už dlhšie znášať moju prítomnosť. Zrejme som neľudský, ale je to dôvod? (*Vladimírovi.*) Porozmýšľajte, skôr ako sa dopustíte nerozváznosti. Povedzme, že teraz odídete, hoci je ešte deň, pretože napriek všetkému je ešte svetlo. (*Všetci traja hľadia na nebo.*) Dobré. Čo bude v takom prípade – (*vyberie fajku z úst, prezera si ju*) – zhasla mi (*znovu si ju pripaluje*) – v takom prípade... v takom prípade... čo bude v takom prípade z vašej schôdzky s tým... Godetom... Godotom... Godinom... (*ticho*)... veď viete, koho myslím, od koho závisí vaša budúcnosť... (*ticho*)... teda vaša blízka budúcnosť.

ESTRAGON: Má pravdu.

VLADIMÍR: Ako ste na to prišli?

POZZO: Tak on sa so mnou rozpráva! Napokon sa ešte spriatelíme.

ESTRAGON: Prečo si nepoloží tú batožinu?

POZZO: Aj ja by som bol šťastný, keby som sa s ním stretol. Čím častejšie sa stretávam s ľuďmi, tým som šťastnejší. Aj od toho najnepatrnejšieho tvora sa človek niečo naučí, obohatí sa a lepšie vychutná svoje šťastie. Aj vy... (*pozorne sa zahľadí najprv na jedného, potom na druhého, aby si obidvaja uvedomili jeho pohľad*)... dokonca aj vy, ktovie, možno ste mi niečo dali.

ESTRAGON: Prečo si nepoloží tú batožinu?

POZZO: Ale to by ma prekvapilo.

VLADIMÍR: Niečo sa vás pýtal.

POZZO: (*očarene*) Pýtal? Kto? Čo? (*Ticho.*) Len pred chvíľou ste ma traslávým hlasom oslovovali pane. A teraz mi kladiete otázky. To sa neskončí dobre.

VLADIMÍR: (*Estragonovi*) Myslím, že tá počúva.

ESTRAGON: (*ktorý sa znovu točí okolo Luckyho*) Čo?

VLADIMÍR: Teraz sa ho môžeš pýtať. Je v strehu.

ESTRAGON: Čo sa ho mám opýtať?

VLADIMÍR: Prečo si nepoloží tú batožinu.

ESTRAGON: To sa aj ja pýtam.

VLADIMÍR: Ale jeho sa opýtaj.

POZZO: (*ktorý sledoval tento dialóg pozorne a úzkostlivo, akoby sa obával, aby sa na otázku nezabudlo*) Pýtate sa ma, prečo si nepoloží tú batožinu, tak ste to povedali?

VLADIMÍR: Áno.

POZZO: (*Estragonovi*) Súhlasíte?

ESTRAGON: (*stále sa krúti okolo Luckyho*) Fučí ako tuleň.

POZZO: Odpoviem vám. (*Estragonovi.*) Ale zostaňte stáť, prosím vás, znervózňujete ma.

VLADIMÍR: Pod' sem.

ESTRAGON: Čo je?

VLADIMÍR: Ide niečo povedať. (*Stoja nehybne oproti sebe a čakajú.*)

POZZO: Výborne. Všetci sú tu? Všetci sa na mňa pozerajú? (*Pozrie na Luckyho, potiahne za povraz.*) Na mňa sa pozeraj, sviňa! (*Lucky sa naňho pozrie.*) Výborne. (*Strčí fajku do vrecka, vytiahne malý rozprašovač a nastrieka si do hrdla, odloží rozprašovač do vrecka, odkašle si, odplúje, znovu vytiahne rozprašovač, nastrieka si do hrdla a odloží rozprašovač do vrecka.*) Som pripravený. Všetci ma počúvajú? (*Pozrie na Luckyho, potiahne za povraz.*) Choď dopredu! (*Lucky pokročí dopredu.*) Stoj! (*Lucky zastane.*) Všetci sú pripravení? (*Pozrie na všetkých troch, naposledy na Luckyho, potiahne za povraz.*) Tak čo? (*Lucky zdvihne hlavu.*) Nerád hovorím do prázdna. Dobre. Tak teda. (*Rozmýšľa.*)

ESTRAGON: Idem preč.

POZZO: Na čo ste sa ma to vlastne pýtali?

VLADIMÍR: Prečo on...

POZZO: (*zlostne*) Neskácte mi do reči! (*Pauza. Pokojnejšie.*) Keď budeme hovoriť všetci naraz, nikam sa nedostaneme. (*Pauza.*) Čo som to povedal? (*Pauza. Hlasnejšie.*) Čo som to povedal?

Vladimír napodobňuje človeka, ktorý nesie ťažký náklad. Pozzo naňho bláďi, no ničomu nerozumie.

ESTRAGON: (*nablas*) Batožina! (*Ukazuje prstom na Luckyho.*) Prečo? Stále držať. (*Napodobňuje zohnutého človeka, ťažko pri tom dýcha.*)